

1. Геніальний молодший брат

Був перший день великодніх вакацій. Мама, тато, Тім і я сиділи в кав'ярні Сультоппенського готелю. Ми пили какао й чекали Лунне Пера, який мав приїхати по нас, щоб відвезти до будинку.

— Лижі, сніг, сонце, Великдень і какао пані Плог, — сказав тато. — Чи можна мріяти про щось іще?

— Краще було б сидіти вдома за комп'ютером чи милувалися колекцією камінців, — мовив Тім.

Мама відсунула від себе чашку й скривилася.

— Навряд чи можна мріяти про скисле молоко, — сказала вона.

— О ні! Невже ще й молоко скисло? — скрикнула Ельса Плог, що підійшла до нас від стійки реєстрації.

Ельса Плог отримала цей готель у спадок, і вони з чоловіком тільки недавно заходилися господарювати. Ельса була невеличка, з руськими кучерями, у великих червоних окулярах. Її чоловіка ми ще не бачили. Напевно, він подався в ліс на вкрите кригою Сине озеро навудити трохи риби.

— Щось трапилося із дверима холодильної камери? — поцікавився Тім.

Пані Плог витріщилася на нього.

— Як ти дізнався?

Тім погладив підборіддя. Мій брат часто так робить, коли думає.

— Бо здебільшого тоді й скисає молоко.

Ельса Плог похитала головою.

— Белле! — крикнула вона.

До кав'ярні перевальцем увійшов гладкий чоловічок з невдоволеним виразом на зморшкуватому обличчі.

— Що таке? — буркнув він.

— Ти ж повинен був полагодити двері до холодильної камери!

— Як їх полагодиш? — відповів Белле. — Двері поламані. З них уже пуття не буде. Щось іще?

Ельса Плог похитала головою, і Белле перевальцем вийшов з кав'ярні.

— Белле у нас працює, — сказала Ельса. — Це Руар його привів. Вони з ним земляки.

— А багато чого псувалося тут останнім часом? — спитав Тім.

Ельса Плог кивнула головою.

— Так, — відповіла вона. — Але як ти дізнався...

— Ви сказали, що «ще й молоко скисло», — відповів Тім і ледь усміхнувся. — Тож, мабуть,

раніше щось траплялося. А то б ви не сказали «ще й молоко».

Ельса Плог потерла лоба, сіла на стілець поруч із нашою мамою й зітхнула.

— Мені здається, що хтось чи щось не хотів, щоб ми господарювали в готелі ще до того, як ми сюди зайшли, — сказала вона. — Спершу зникла електрика. Перегорів головний запобіжник. Потім щось сталося із пральною машиною в підвалі, тоді виник потоп у ванній в тринадцятому номері. А затим...

— Посудомийна машина? — спитав Тім.

Ельса Плог подивилася на нього так, ніби побачила привида.

— Еге ж, посудомийна машина! Тю на тебе! Звідки ти знаєш?

— Просто вгадав, — відповів Тім. — Я ж не якийсь там геній. Я всього-на-всього звичайний хлопець восьми років.

Але тут він помилявся.

Мій молодший брат надзвичайно тямущий.

Це видно по його вухах.

Вони такі відстовбурчені, що вловлюють усі звуки.

У нього великі круглі зелені очі. Він майже ніколи їх не заплющує.

І хоч йому лише вісім років, він помічає все, що відбувається навколо.

А ще в нього напрочуд хороший нюх.

Багато хто вважає його ніс кращим за ніс слідчого пса.

Це вам не мій звичайнісінький ніс.

Мене звати Єнні. Я старша Тімова сестра.

Мені десять років, і я звичайнісінька дівчина.

Але в мене геніальний брат.

Який страшенно всіх дратує. І яким я дуже пишаюся.

2.

Справа для супердетективів

Наш будинок — найменший з усіх будинків у Сультоппені. Мама прозвала його Проблиском, бо він стоїть у затінку дерев. Сонце до нас зазирає на коротеньку мить. Вряди-годи. Десь ополудні.

Будинок був такий ветхий і занедбаний, що аж просив ремонту, але тато не мав бажання нічого ремонтувати.

— Ми приїхали в Сультоппен не для того, щоб забивати молотком цвяхи, — сказав він і пожбурих свій наплічник додолу. — Ми приїхали задля пригод! Правда ж, Єнні?

Я, звісно, була згодна з татом.

Як на мене, нема нічого кращого, ніж пригоди.

Тож я кивнула.

Коли б знала, що за пригоди нас очікували, то навряд чи я так раділа б.

Поки мама й тато розпалювали камін і розпаковували речі, Тім потягнув мене до кімнати.

— Щось не так у цьому готелі, — зашепотів Тім. — І буде ще гірше. Як ти гадаєш?

Я кивнула у відповідь.

І стулила губи, щоб не усміхнутися.

Тім не дуже часто говорив зі мною так, ніби вважав, що я здатна на якусь розумну думку.

Однак минулого разу, будучи в Сультоппені, ми разом заснували детективне бюро.

Тепер усе здавалося інакшим.

— Гадаю, ти маєш слухність, — відповіла я.

— Цікаво, **хто** за цим стоїть, — сказав Тім.

— Чи **що**, — додала я.

Раптом Тім геть розгубився. Це було якось несподівано. Але хоч Тім і мав дуже сторожкі вуха, та, мабуть, вони таки вловлювали не геть усі на світі звуки.

— Хіба ти не чув, що сказала Ельса Плог? — спитала я. — Ніби **хтось** чи **щось** хоче завадити їм тут порядкувати. **Хтось** чи **щось**!

— Аг-га... — спроквола мовив Тім.

— До того ж у тринадцятому номері був потоп у ванній. Тринадцять — нещасливе число! А коли ти запитав про поламану пральну машину, то Ельса подивилася на тебе, як на привида!

— Атож, — мовив Тім ще спрокволіше.

— І готель цей давній.

— Його збудували 1907 року, — сказав Тім. — Так написано на табличці біля стійки реєстрації, — додав він, перш ніж я встигла спитати, звідки йому про це відомо.

— Ти ж розумієш, що це означає? — спитала я.

— Ну?

— У Сультоппені водяться привиди! Це єдине пояснення!

Тім замислився. Потім скрушно й протяжно зітхнув.

— Так-так, — урешті мовив він.

— Що ти хочеш сказати своїм «так-так»? — недовірливо спитала я.

— Те, що ти вельми тямуща, Єнні Барк.

На якусь мить мені здалося, що він погладить мене по щоці. На щастя, не погладив.

Натомість Тім підняв матрац на своєму ліжку. Під матрацом лежала якась торбинка. А в ній було збільшувальне скло і блокнот. Він простягнув блокнот мені, а збільшувальне скло лишив собі.

— Мабуть, краще ти записуй, — запропонував Тім. — Я так думаю.

— Чого це?

— Так буде швидше.

Я відчула невдоволення.

— А що ти ще думаєш?

— Я думаю, що привидів немає. Тож це **хтось** або **щось** намагається перетворити готель

у Сультоппені на руїни. Мене це непокоїть. Ми не знаємо, що вони ще можуть замислити, але я певен на всі сто, що знову завдадуть якоїсь шкоди. І тому вважаю, що це справа для команди супердетектива Тіма.